

Η ομιλία της Προέδρου της Ένωσης Αγγελικής Λαϊνιώτη, Προέδρου Εφετών ΔΔ, στην Ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση της Ένωσης της 8^{ης} Φεβρουαρίου 2020

ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ενόψει της αφυπηρέτησής μου τον Ιούνιο του 2020 μετά από 37 χρόνια υπηρεσίας στο Δικαστικό Σώμα, κατά τα οποία είχα αδιάλειπτη παρουσία στις Γενικές Συνελεύσεις (τακτικές και έκτακτες) της Ένωσης Διοικητικών Δικαστών από το 1984 και εφεξής, στη σημερινή τελευταία αυτήν ετήσια τακτική γενική συνέλευση, που παρίσταμαι ως Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης, θα αποπειραθώ μία ιστορική ανασκόπηση της λειτουργίας και των προβλημάτων της τακτικής διοικητικής δικαιοσύνης, για την επίλυση των οποίων οραματίστηκαν και εργάστηκαν **όλα ανεξαιρέτως** τα διοικητικά συμβούλια του παρελθόντος. Στη διαδρομή μου αυτήν θα μου επιτρέψετε να προσθέσω κάποια προσωπικά στοιχεία, που καθόρισαν την πορεία μου κατά τα επόμενα έτη σε σχέση με τη συμμετοχή μου στα πράγματα την Ένωσης, αλλά και κάποιες σκέψεις μου, που ίσως φανούν χρήσιμες στους νέους δικαστές.

Τα διοικητικά δικαστήρια ξεκίνησαν να λειτουργούν από το 1962 ως αμιγώς φορολογικά δικαστήρια (βλ. ν.δ. 3845/1958) βάσει των δικονομικών κανόνων του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας, που θεσπίστηκε με το ν.δ. 4125/1960 και ακολούθως μεταφέρθηκε στη δημοτική γλώσσα με το π.δ. 331/1985. Ο όρος «τακτικά διοικητικά δικαστήρια» καθιερώνεται με το άρθρο 94 του Συντάγματος του 1975. Στην ερμηνευτική δήλωση του άρθρου αυτού ορίζεται ότι ως Τακτικά Διοικητικά Δικαστήρια νοούνται τα τακτικά φορολογικά δικαστήρια του ν.δ. 3845/1958. Τα πρώτα πρωτοδικεία (β.δ. 868/1961) ήταν αυτά της Αθήνας, του Πειραιά, της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, της Λάρισας, του Ηρακλείου, της Μυτιλήνης και της Καβάλας. Ακολούθησαν τα Πρωτοδικεία

των Σερρών, του Βόλου, της Τρίπολης και της Κέρκυρας και λίγο πιο μετά τα Πρωτοδικεία της Βέροιας, της Κομοτηνής, των Χανίων, της Αλεξανδρούπολης, των Ιωαννίνων, του Μεσολογγίου, της Ρόδου, της Σύρου, της Καλαμάτας, του Ναυπλίου, της Λαμίας και αργότερα της Λειβαδιάς. Μετά από αιτήματα των τοπικών κοινωνιών, το έτος 1979 ιδρύθηκαν τα Πρωτοδικεία του Αγρινίου και του Πύργου, το έτος 1980 το Πρωτοδικείο της Κορίνθου, το έτος 1987 το Πρωτοδικείο της Κοζάνης και το 1997 το Πρωτοδικείο των Τρικάλων. Τα πρώτα διοικητικά εφετεία (β.δ. 868/1961) ήταν τα Δ. Εφετεία Αθηνών, Θεσσαλονίκης, Πειραιά, Πάτρας, Κομοτηνής και Χανίων, ενώ ακολούθως ιδρύθηκαν τα Δ. Εφετεία της Λάρισας (π.δ. 269/1975), της Τρίπολης (ν. 1805/1988) και των Ιωαννίνων (π.δ. 563/1989).

Αμέσως μετά το Σύνταγμα του 1975 άρχισε η διεύρυνση των αρμοδιοτήτων των διοικητικών δικαστηρίων και αυτά έγιναν γνωστά σε μεγάλη μερίδα των Ελλήνων. Πρώτοι ήταν οι ν. 396/1976 (φεκ. 198 Α΄) και 468/1976, και προχωρούμε στο ν. 505/1976 (φεκ. 353 Α΄) με τον οποίο υπήχθησαν σ' αυτά οι φορολογικές διαφορές δήμων και κοινοτήτων, καθώς και στο νόμο 702/1977 (φεκ. 268 Α΄), με το άρθ. 1 του οποίου υπήχθησαν στα διοικητικά εφετεία ορισμένες ακυρωτικές διοικητικές διαφορές, που εκδικάζονταν αρχικώς βάσει των διατάξεων του ν.δ. 170/1973 και ακολούθως βάσει των διατάξεων του π.δ. 18/1989, ενώ με το άρθρο 7 του ίδιου νόμου υπήχθησαν στα διοικητικά πρωτοδικεία ως διαφορές ουσίας οι ασφαλιστικές διοικητικές διαφορές και άλλες διαφορές, όπως αυτές που αφορούν την προστασία των αναπήρων, της λαϊκής στέγης, της εργατικής κατοικίας κλπ. που εκδικάζονταν με βάση τις δικονομικές διατάξεις του π.δ. 341/1978 και ακολούθως του ΚΔΔ. Ακολούθησε ο ν. 703/1976 για την προστασία του ελεύθερου ανταγωνισμού, ο ν. 720/1977 για τα αυθαίρετα κτίσματα, ο ν. 743/1977 για την προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος, ο ν. 998/1979 για την προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων, το άρθ. 29 του ν. 2721/1999, το άρθρο 1 του ν. 2944/2001, ο ν. 2944/2002, καθώς και σωρεία άλλων νόμων περί υπαγωγής διαφορών στα διοικητικά δικαστήρια.

Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησε το υπέροχο, δύσκολο αλλά και απόλυτα επιτυχημένο ταξίδι των διοικητικών δικαστηρίων, που μέσα σ' αυτές τις δεκαετίες κατάφεραν αφενός να καταξιωθούν ως σπουδαιότατος δικαστικός

θεσμός για την εκδίκαση των ουσιαστικών -και όχι μόνο- διοικητικών διαφορών και αφετέρου να εγκατασταθούν στη συνείδηση του ελληνικού λαού ως πολύτιμος προστάτης του από την αυθαιρεσία και τα λάθη των διοικητικών οργάνων. Ο δρόμος έως την καταξίωση υπήρξε μακρύς, επίπονος και με αρκετά εμπόδια, αλλά η εργατικότητα των διοικητικών δικαστών και η αδάμαστη επιθυμία τους για επέκταση της διοικητικής δικαιοσύνης στην εκδίκαση όλο και περισσότερων διοικητικών διαφορών, σε συνδυασμό με τη διαχρονική συνεργασία των παραγόντων της διοικητικής δικαιοσύνης, είχαν ως αποτέλεσμα την αναγνώριση των διοικητικών δικαστηρίων στη συνείδηση του ελληνικού λαού ως απόλυτα ισάξιου με αυτόν των πολιτικών δικαστηρίων κλάδου της Ελληνικής Δικαιοσύνης.

Αλλά την αληθινή κοσμογονία επέφερε ο ν. 1406/1983 (φεκ. 182 Α'), που τιτλοφορείται «Ολοκλήρωση της δικαιοδοσίας ...» και με το άρθρο 1 του οποίου υπήχθησαν στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων μεγάλος αριθμός διαφορών, μεταξύ των οποίων οι επιτάξεις, τα σήματα, τα μεταλλεία και λατομεία, οι δημοτικές εκλογές, οι διαφορές από τις αποδοχές του προσωπικού του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ν.π.δ.δ., οι διοικητικές συμβάσεις, οι διαφορές περί την είσπραξη των δημοσίων εσόδων και οι αγωγές αποζημίωσης σύμφωνα με τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Όμως, η ολοκλήρωση της δικαιοδοσίας μας δεν τέλειωσε με το ν. 1406/1983, αλλά είναι μία συνεχής διαδικασία, καθόσον και μετά το 1983 συνεχίστηκε και συνεχίζεται μέχρι σήμερα η υπαγωγή ουσιαστικών και ακυρωτικών διαφορών στα διοικητικά δικαστήρια (όπως με τους ν. 3900/2010 και 4055/2012). Εκείνο το χρόνο (1983) διορίστηκα Πάρεδρος, τοποθετήθηκα στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και ξεκίνησα με όνειρα και ενθουσιασμό την επαγγελματική μου διαδρομή, αλλά και την συμμετοχή μου στα κοινά, δηλ. στις συνελεύσεις και τα συνέδρια της Ένωσης.

Στο μεταξύ έχει ιδρυθεί με τη μορφή του σωματείου από το 1976 και λειτουργεί σ' ένα μικρό γραφειάκι του 2^{ου} ορόφου του κτηρίου της οδού Σοφοκλέους, όπου στεγάζεται το Διοικητικό Πρωτοδικείο και το Διοικητικό Εφετείο της Αθήνας, η Ένωση Διοικητικών Δικαστών με κύριους σκοπούς, εκτός των άλλων, και τη διασφάλιση και ενίσχυση της λειτουργικής και

προσωπικής ανεξαρτησίας των διοικητικών δικαστών, την ολοκλήρωση της οργάνωσης των διοικητικών δικαστηρίων, τη βελτίωση των όρων απονομής της δικαιοσύνης και των συνθηκών εργασίας των δικαστικών λειτουργών, την προώθηση των συμφερόντων των μελών της Ένωσης και την ανάπτυξη πνεύματος αλληλεγγύης μεταξύ τους, την προαγωγή της νομικής επιστήμης, τη συμβολή στη βελτίωση της νομοθεσίας και την ανύψωση του μορφωτικού και επιστημονικού επιπέδου των μελών της. Στην αρχή της λειτουργίας της η Ένωση έπρεπε να επιλύσει πολλά προβλήματα των διοικητικών δικαστών σε μια εποχή δύσκολη, καθώς αυτά που σήμερα θεωρούνται δεδομένα και αυτονόητα, τότε ήταν ζητούμενα. Μετά από μια επταετή περίοδο φόβου, περιορισμού των ατομικών ελευθεριών και κακοποίησης της Δημοκρατίας, η Πολιτεία προσπαθούσε με το νέο Σύνταγμα του 1975 να συγκροτήσει ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος και παράλληλα να ανασυνταχθεί με δημοκρατικούς θεσμούς. Με τα δεδομένα αυτά, η ιδέα της δημιουργίας μιας νέας δικαστικής ένωσης, ως φορέα όχι μόνο επιστημονικού αλλά και συνδικαλιστικού, φαινόταν αρκετά τολμηρή. Βεβαίως, με το άρθρο 89 παρ. 5 του Συντάγματος του 1975 έγινε ένα μεγάλο βήμα προς το δικαστικό συνδικαλισμό, καθώς προβλέφθηκε η δυνατότητα ίδρυσης δικαστικής ένωσης. Παρά ταύτα, όμως, εκείνη την εποχή δεν ήταν εύκολο να γίνει αποδεκτός ο δικαστικός συνδικαλισμός. Και οι αντίθετες φωνές δεν προέρχονταν μόνο εκτός του Σώματος των Διοικητικών Δικαστών, αλλά και εντός αυτού. Εγώ τα πρόλαβα αυτά, τα έζησα.

Όμως, η Ένωση Διοικητικών Δικαστών, παρά τις παιδικές ασθένειες που αντιμετώπισε ως νεαρός θεσμός και τις κάθε είδους αντιδράσεις και αμφισβητήσεις, συνέχισε την πορεία της, επιμένοντας να οραματίζεται και να εργάζεται για την υλοποίηση των οραμάτων της, μεταξύ των οποίων και η εξέλιξη των διοικητικών δικαστών στην ανώτατη βαθμίδα, κάτι που επιτεύχθηκε αρκετά χρόνια αργότερα. Το 1987 ίδρυσε την εφημερίδα μας «Το Βήμα των Διοικητικών Δικαστών» και το πρώτο τεύχος εκδόθηκε τον Ιανουάριο του 1988. Πριν από λίγες ημέρες, πήρατε στα χέρια σας το τελευταίο τεύχος που κυκλοφορεί πλέον όχι με την παλιά μορφή της εφημερίδας, αλλά με τη μορφή πολυτελούς περιοδικού, καθώς αποφασίσαμε ως Δ.Σ. να εκδίδουμε την εφημερίδα ανά δμηνο με αυτήν πλέον τη μορφή.

Επίσης, δημιούργησε το νομικό περιοδικό «Διοικητική Δίκη» με πρώτο το τεύχος του Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου 1989. Παράλληλα, κατέβαλε τεράστιες προσπάθειες για τη μεταστέγαση πολλών δικαστηρίων, καθώς στεγάζονταν σε ακατάλληλα για δικαστικά μέγαρα κτήρια, όπως διαμερίσματα πολυκατοικιών παλιά και κακοσυντηρημένα οικήματα κλπ. Πολλά δικαστήρια της Περιφέρειας μεταστεγάστηκαν, δυστυχώς, όμως, ακόμη και σήμερα αντιμετωπίζουμε προβλήματα με ακατάλληλα ή επικίνδυνα δικαστικά κτήρια. Σημειώνω ενδεικτικά τα δικαστήρια του Πειραιά και ιδίως το Διοικητικό Πρωτοδικείο του Πειραιά και ανακοινώνω ότι έχουμε οργανώσει με το ΔΣ Πειραιά μία εκδήλωση στις 6 Μαρτίου 2020, προκειμένου να αναδειχθεί η κατάσταση, ώστε να αντιμετωπιστεί κάποια στιγμή, καθώς στα 3 προηγούμενα χρόνια κάναμε πολλές παραστάσεις στα υπουργεία, βρήκαμε οικόπεδα, κτήρια κλπ. αλλά το θέμα δεν προχώρησε. Φοβάμαι ότι και ο τελευταίος διαγωνισμός θα αποβεί άγονος. Εύχομαι να διαψευσθώ.

Τέλος, σε επιστημονικό επίπεδο η Ένωση ανέδειξε νομικούς προβληματισμούς με τη διοργάνωση, είτε μόνη της είτε σε συνεργασία με άλλες δικαστικές ενώσεις και επιστημονικούς ή άλλους φορείς, πολλών συνεδρίων, διημερίδων κλπ., που είχαν μεγάλη επιτυχία. Το περιοδικό της «Διοικητική Δίκη» χαίρει εκτίμησης από το νομικό κόσμο και τελευταία είναι σε μεγάλη άνοδο. Την επιστημονική δράση της Ένωσης αγκαλιάζει και στηρίζει σημαντικός αριθμός όχι μόνο διοικητικών δικαστών, αλλά και πανεπιστημιακών, δικηγόρων και γενικά εκπροσώπων του νομικού κόσμου.

Κυρίες και κύριοι,

Σε μια ιδιαίτερα ρευστή εποχή με πολλές ανακατατάξεις και αναπροσαρμογές και μετά από μία 10ετή οικονομική κρίση, κατά την οποία οι Έλληνες δοκιμάστηκαν όχι μόνο οικονομικά αλλά κυρίως ως προς τις αρχές και τις αξίες τους, **χαίρομαι γιατί αποχωρώ από τη δικαιοσύνη με τη διαπίστωση ότι όποιος έχει επιλέξει να ασκεί τα καθήκοντά του ως ανεξάρτητος και ελεύθερος δικαστής μπορεί εύκολα να το κάνει, χωρίς να χρειάζεται ποτέ να διεκδικήσει το αυτονόητο δικαίωμά του να λειτουργεί σύμφωνα με το Σύνταγμα, τους νόμους και -κυρίως- σύμφωνα με τη συνείδησή του.**

Θα ήθελα, απευθυνόμενη σε σας τους νέους συναδέλφους, να επισημάνω ότι, πέρα από τις νομικές γνώσεις και τα τυπικά προσόντα που ασφαλώς είναι αναγκαία και αυτονόητα για την άσκηση του λειτουργήματός μας, ένας δικαστής πρέπει να διαθέτει **ήθος, αξιοπρέπεια, σύνεση αλλά και θάρρος, εντιμότητα, σθένος και τόλμη**. Δεν πρέπει να επιτρέψει ποτέ στον εαυτό του να βρεθεί στη δυσάρεστη θέση του όψιμου επικριτή συμπεριφορών και πιέσεων, τις οποίες -μολονότι όφειλε- δεν κατήγγειλε κατά το χρόνο που έλαβαν χώρα, είτε λόγω ατολμίας και φόβου είτε για άλλους λόγους.

Επίσης, ένας δικαστής πρέπει να **μην απομακρύνεται από το μέτρο**, με την έννοια της μετριοπάθειας και της αποφυγής των ακροτήτων. Ένας δικαστής **πρέπει να σέβεται τους συναδέλφους του**, τους διαδίκους και τους νομικούς παραστάτες αυτών, να συμπεριφέρεται **με ευγένεια και σεμνότητα**, χωρίς καμιά έπαρση και να εργάζεται ακούραστα για την αποτελεσματική επίλυση της διαφοράς, προσηλωμένος στη δικαστική δεοντολογία που περιλαμβάνει τις αρχές της ανεξαρτησίας, της αμεροληψίας, της ακεραιότητας, της ευπρέπειας και της ισότητας. Ποτέ δεν πρέπει να ξεχνά ότι ο ίδιος κρίνεται όχι μόνο από τις αποφάσεις του αλλά και από τη συμπεριφορά του. Επίσης, **πρέπει να ισορροπεί ανάμεσα στην απόλυτη εφαρμογή του νόμου και την επιείκεια**, που στην απονομή του δικαίου λειτουργεί ανάμεσα στο φυσικό και το θεσπισμένο δίκαιο και είναι αναγκαία για την ερμηνεία του νόμου και την κάλυψη των κενών που συχνά υπάρχουν, κατά τρόπο ώστε να επικρατήσει η πραγματική δικαιοσύνη. Η λειτουργία της επιείκειας συνίσταται στο να διορθώνει τις αυστηρές συνέπειες του νόμου, ο οποίος, όντας γενικός και αφηρημένος, δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να προβλέψει όλες τις εξατομικευμένες περιπτώσεις εφαρμογής του. Ο επιεικής δικαστής κρίνει με ηπιότητα και λογική, ενώ με την ανθρωπιστική αντίληψη του λειτουργήματός του αναβαθμίζει ποιοτικά την απόφασή του, χωρίς, όμως, να της προσδίδει ψόγο για ανοχή της άδικης πράξης, κάτι που δεν επιτρέπει η έννομη τάξη. **Η καλοσύνη, η ενσυναίσθηση και η πραότητα**, είναι σημαντικές αρετές του, καθώς οι διάδικοι αποδέχονται ευκολότερα τις αποφάσεις ενός τέτοιου δικαστή, τον εκτιμούν και τον σέβονται.

Ο σεβασμός στη νομιμότητα, το ελεύθερο φρόνημά του, η απαλλαγή από σκοπιμότητες ή διατυπωμένες επιθυμίες τρίτων και η

αυτοκριτική του είναι αναγκαίοι συνοδοιπόροι του δικαστή, όταν μόνος στο σπίτι του κάθεται να συλλογιστεί και να γράψει την απόφαση. Δεν πρέπει να **επιτρέπει στα προσωπικά του προβλήματα ή στις προσωπικές του απόψεις να αποτελούν παράμετρο των αποφάσεών του** και δεν πρέπει να ξεχνά ποτέ ότι **ο νόμος είναι λογική χωρίς εμπάθεια** (όπως έλεγε ο Αριστοτέλης) και ότι η εμπάθεια αυτών που έχουν εξουσία μπορεί να φέρει την καταστροφή, αφού η καταχρηστική άσκηση της εξουσίας κατατείνει όχι στη δίκαιη ρύθμιση καταστάσεων, αλλά στην ικανοποίηση κρυφών και άδηλων σκοπών, που είτε είναι ιδιοτελείς είτε αποδοκιμάζονται γενικώς από το δίκαιο. Ομοίως, ο δικαστής πρέπει να λειτουργεί δημοκρατικά, να διαλέγεται χωρίς να απορρίπτει a priori την αντίθετη άποψη, να μην είναι αυταρχικός και να εφαρμόζει το μέτρο **και** στην επιείκεια **και** στην αυστηρότητα, καθώς είτε η υπερβολική επιείκεια είτε η υπερβολική αυστηρότητα καταλήγουν σε αδικία. Τέλος, πρέπει να μην καθυστερεί στην έκδοση των αποφάσεων, καθώς η απόφαση, εκτός από σωστή και αιτιολογημένη πλήρως, πρέπει να εκδίδεται και σε σύντομο χρόνο. Πολλές φορές ο πολίτης αισθάνεται ότι η επίλυση της διαφοράς δεν ήταν επίκαιρη - αντίθετα καθυστέρησε πολύ- γιατί από την κατάθεση του δικογράφου έως την τελεσίδικη απόφαση μεσολάβησε μεγάλο χρονικό διάστημα. Όμως, ενδεχομένως δεν γνωρίζει ότι σε πολλές περιπτώσεις αυτό δεν οφείλεται στο δικαστή που είχε χρεωθεί την υπόθεση, αλλά σε άλλους παράγοντες. Για παράδειγμα στις δασικές η οριστική επίλυση καθυστέρησε πολύ από υπαιτιότητα της Διοίκησης, που όρισε δικαστικούς λειτουργούς ως προέδρους των επιτροπών επίλυσης των δασικών αμφισβητήσεων, με συνέπεια να κριθεί ακολούθως από το ΣΤΕ ότι δεν ήταν νόμιμη η συμμετοχή δικαστών στις εν λόγω επιτροπές, να ακυρωθεί σωρεία αποφάσεων, που επανήλθαν στη Διοίκηση και το όλο θέμα να εκκρεμεί για πολλά έτη. Ασφαλώς και δεν παραβλέπω την ατομική ευθύνη κάποιων δικαστών, που κατά σύστημα καθυστερούν, αλλά στην περίπτωση αυτήν προβλέπονται κυρώσεις που πρέπει να επιβάλλονται.

Τέλος, κάνοντας μια αναδρομή στην παρουσία μου στην Ένωση και στην όποια προσφορά στους συναδέλφους μου, από νεαρή πρωτοδίκης που άρχισα να βοηθώ στην εφημερίδα το έτος 1988 ως τα σήμερα, θέλω να σας

διαβεβαιώσω με απόλυτη ειλικρίνεια ότι προσπάθησα να προσφέρω με φιλική διάθεση, με πνεύμα αλληλεγγύης και με όλες μου τις δυνάμεις μου τόσο ως Γενική Γραμματέας (τη διετία 2005-2007) και ως μέλος (τη διετία 2009-2011), όσο και κατά τις 2 τελευταίες διετίες που είχα την τιμή να εκλεγώ ως Πρόεδρος του Δ.Σ. Σε κάθε περίπτωση, προσπάθησα να λειτουργήσω δημοκρατικά και με καλοπροαίρετο διάλογο. Το αν πέτυχα και σε ποιο βαθμό είναι κάτι που θα κριθεί στο μέλλον από την ιστορία της Ένωσης. Θα ήθελα, όμως, από το βήμα αυτό να ευχαριστήσω καταρχάς όλους εσάς που αγκαλιάσατε και στηρίξατε την δική σας Ένωση, την ΕΔΔ. Επίσης, ευχαριστώ θερμά τα υπόλοιπα μέλη του ΔΣ, τα οποία συνέβαλαν ανάλογα με τις δυνατότητες και το διαθέσιμο χρόνο τους στην προαγωγή του έργου της Ένωσης. Ευχαριστώ όλα τα μέλη του ΔΣ για το ξεχωριστό τους χιούμορ, ένα ποιοτικό χιούμορ, το οποίο ανέσυραν σε δύσκολες στιγμές, ένα χιούμορ που απέβη πάντα σωτήριο και εκτονωτικό. Τους ευχαριστώ όλους για την τήρηση των ισορροπιών στο μέτρο που ο καθένας μπορούσε, προκειμένου να εμπεδωθεί το αναγκαίο κλίμα καλής συνεργασίας, ώστε να είμαστε αποτελεσματικοί και να παραγάγουμε έργο, παρά τις συχνά αντίθετες απόψεις μας και τη διαφορετικότητα των χαρακτήρων μας. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στις προσπάθειες όλων μας.

Είμαι σίγουρη ότι οι επιτυχίες της Ένωσης σε κάθε επίπεδο θα συνεχιστούν και τα επόμενα χρόνια που θα παρακολουθώ την πορεία της με μεγάλο ενδιαφέρον. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα σπουδαία τα πετύχαμε και θα τα πετυχαίνουμε όλοι μαζί!!!